

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΦΕΡΡΥ

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΡΟΜΕΡΗ πάλι άρχισε τότε μεταξύ των έπιδατών της μακρής βάρκας και του θηρίου, πάλι άγρία, λυσσώδης, έξοντωτική.

Η άρκουδα προσηλοήθη να γαντζωθεί στο πλευρό της βάρκας και να την βουλιάξει, ούζγοντας πάνω σ' αυτό όλο το βάρος του όγκώδους σώματός της.

Μά πριν άγγίξει στη βάρκα τα τρομερά της πόδια, δέχτηκε άρκετές σφαιρές κατάσθηδα. Αιτό όμως δεν την άναχαίτισε, δεν την έκαμε να άπισθοχωρήσει. Αναθέτως, ο λόγος των τραυματίων της την άγριψε περισσότερο. Ένα φρενιασμένο μονογρητό βγήκε άπ' τ' όστία της και ώρμησε εκ νέου κατά της βάρκας.

Ο Βουαρόξε κι' οι σύντροφοί του την ήποδάμησαν τότε με τ' άσκησιές τους. Μερικές δυνατές άσκησιές στο κεφάλι, άνάγκασαν τ' όθριο να διστάσει για μ' α στιγμή. Ματωμένοι άφροί έβγαλαν άπ' τ' όστία του, τα μάτια του γυαλοκοπίσαν άγρια...

Κατά την κρίση αυτή στιγμή, οι πολεμιστά της Φλογεράς Άσπίδος βόηκαν και τραβήξαν μερικές δυνατές κοπιές. Έτσι μπώρεσαν ν' άπομακρυνθούν άρκετά από την άρκουδα.

Μά τ' όθριο, άν και καταληγμένο, άν και αμόθυρο, δεν έννοουσε να τους άφησει να ξεφύγουν. Βλέποντας πως η βάρκα ξεμάκρυνε λίγο, κολλήτισε γρήγορα-γρήγορα προς την όχθη, βγήκε έξω, έτρεξε κατά μπρος του ποταμού, πέρασε μπρος άπ' τη βάρκα και τοιμάζιταν ν' ξαναπέσει στο νερό, για ν' άβη πάλι μπροστά στους έχθρούς της.

Χίλιοι διαβόλοι! ούφλιαξε η Πέπες. Δεν θα τελειώσουμε ποτέ μ' αυτό τ' όρσος. Και τ' χειρότερο είνε πού μ' άς περιτριγυρίζουν από παντού οι σκυλοόδοι.

Ο Βουαρόξε κίνησε τ' κεφάλι του, γεμάτος όργη και πείσμα.

Η άρκουδα εκείνη έβγαίνε μπροστά τους τη στιγμή που έτρεχαν να άλευθερώσουν τ' Φάβιο και να σμυταλειώσουν με τούς άλλους λευκούς κατά των Έρμυροδέριων.

—Κατάρα!... φώναξε η γεραίας κινήσε.

—Κατάρα!... ούφλιαξε κι' η Πέπες.

Τη στιγμή αυτή ένα δυνατό πλατάγισμα άκούστηκε στο νερό.

—Τι τρέχει; ρώτησε ο Βουαρόξε και κούταξε στο ποτάμι.

Είδε τότε την Φλογερά Άσπίδα να κολλιστή γρήγορα-γρήγορα προς την όχθη, κρατώντας ένα πλατύ μαχαίρι στα δόντια.

Οι δύο κινήσε κατάλαβαν άμέσως τ' σκοπό του γενναίου Κομάγγη. Είχε πέσει στο ποτάμι, για ν' προλάβη την άρκουδα και ν' την σκούσει επί της όχθης, άγωνιάζοντας μεσού της στήθος με στήθος.

Άλλά και τ' όθριο μάνηψε τ' σκοπό τ' Ίνδου άσχημού και δεν έπεσε στο νερό. Τόν περιμένε στην όχθη όλόρθο, έτοιμο να τ' όρση και να τόν κοπιώσει.

Οι κινήσε άνησυχισαν.

—Γρήγορα, φώναξε ο Βουαρόξε, κινήσε τη βάρκα προς την όχθη. Πρέπει να βοηθήσουμε τ' γενναίο σύντροφό μας άν κινδυνέψει.

Μά όσο να τραβήξουν τ' κοπιές οι Ίνδοι Κομάγγη, η Φλογερά Άσπίς είχε ριχτή κατά του θηρίου άπηνάχαιτα, με τ' όλη και άνδρεία.

Η πάλι δεν κράτησε παρά όλίγα δευτερόλεπτα.

Ο Ίνδος άσχημός κατόρθωσε να σκούσει την άρκουδα, με μιά γερή μαχαίρα στην καρδιά.

Τ' όθριο σωριάστηκε κάτω βαρού.

Η Φλογερά Άσπίς έκαμε ένα από τ' άπνοστικά του πόδια, τ' όποιο άποτελεί πρώτη τάξσε τροφή για τούς Ίνδους και ξαναγύρισε στη βάρκα.

Στ' μεταξύ αυτό όμως, οι Ίνδοι Άπάχηδες είχαν πληρώσει στην όχθη καθάλλα σπ' όλογο τους και ήταν έτοιμοι να έπιτεθούν κατά των έπιδατών της βάρκας.

—Τ' όπαν έξαρτάται άπ' την εύθυβολία μας, είνε η Βουαρόξε. Σκουπέντε καλά και κινήσε στο κρέας.

Δίνοντας δέ πρώτος αυτό τ' παράδειγμα, έπιροβόλησε εναντίον ενός Άπάχη, ο όποιος είχε πληρώσει περισσότερο στην όχθη τ' όποιο ποταμού και τόν έφριξε νερό άπ' τ' όλογο του.

Την ίδια στιγμή άντήχησαν δύο άόμοια πυροβολισμοί.

Είχαν πυροβολήσει η Πέπες κι' η Φλογερά Άσπίς. Δύο κοινές πόνου άντήχησαν και δύο άόμοια Άπάχηδες καλύστηκαν στη γη νερού.

Οι άλλοι Άπάχηδες είχαν έξαγριωθεί. Άρχισαν να πυροβολούν

τώρα κι' αυτοί εναντίον της βάρκας. Άρκετές σφαιρές σφύριζαν γύρω στους τοίμηρους έπιδατάς. Μιά άπ' τις σφαιρές αυτές τράπησε τη βάρκα λίγο παραπάνω άπ' τ' νερό και μιά άλλη τραυμάτισε έναν άπ' τούς Κομάγγη πολεμιστάς στο μπράτσο.

Ο Ίνδος τίναξε τ' όμοιο, είδε ότι η πληγή του δεν ήταν σοβαρή και την έδεσε προχείρως, χωρίς να μορφώσει καν.

—Πρέπει να βρούμε στην άντικρινή όχθη, είνε τώρα ο Βουαρόξε.

—Αυτό είνε τ' καλύτερο, συμφώνησε κι' η Φλογερά Άσπίς.

—Θά φορτωθείμε τη βάρκα, έξήγησε ο κινήσε, και θα προχωρήσουμε άρκετά, ώστε να βρούμε έξω άπ' την επικίνδυνη ζώνη. Έπει θα την ξαναβρούμε στο νερό και θα συνεχίσουμε τ' ταξείδι μας.

Ένώ όμως μιλούσαν έτσι, βροχή βελών σφύριξε γύρω τους και συγχρόνως μεγάλες φλόγες φάνηκαν στην κορυφή των δέντρων της άπέναντι όχθης.

—Τι σημαίνει αυτό; ρώτησε ο Γουαφέρ έπιληρτος.

—Αυτό σημαίνει, άπάντησε ο Βουαρόξε, ότι βρίσκονται κι' άλλοι άόμοια Ίνδοι κινήσε πάνω στα δένδρα. Άναφαν δέ τις φωτιές για ν' είδοποιήσουν όλο τ' σκυλοόδο των Έρμυροδέριων που βρίσκονται σκοτεινόμοιο στη ζούγκλα.

—Και τώρα τί θα γίνει; ρώτησε ο Πέπες.

—Έκείνο πού σ' άς έπρότεινε προηγούμενος, άπάντησε ο Βουαρόξε. Θά βρούμε στην όχθη. Οι Άπάχηδες κατάλαβαν τ' σχέδιό τους κι' έπιροβόλησαν εναντίον τους. Ένας Κομάγγη πολεμιστής τραυμάτιστηκε στο στήθος και σωριάστηκε μέσα στη βάρκα αμόθυρος, νεκρός.

Οι σύντροφοί του τόν σκούσαν και τόν έφριξαν στο νερό.

Αυτό ήταν όλο. Πληρώσαν κατόπι στην όχθη, φορτώθηκαν τη βάρκα και προχώρησαν έπιπρος, πυροβολώντας και πυροβολούμενοι.

Ο Βουαρόξε έπίγαινε τελευταίος.

Στεκόταν κάθε τόσο, πυροβολούσε εναντίον των Άπάχηδων, σκούτων κανένα από αυτούς και συνέχιζε τ' όρσιο του.

Μά οι έχθροι έπύκνωναν γύρω τους.

—Πρέπει να εγκαταλειψουμε τη βάρκα, είνε ο Βουαρόξε στη Φλογερά Άσπίδα.

—Ναι, αυτό είνε τ' πύ φρόνιο, άπάντησε ο Ίνδος.

Θά την κινήσε στα χαμάλια και θα προχωρήσουμε πολεμώντας, όσο να συναντήσουμε τούς φίλους μας.

Έτσι κι' έγινε. Έκριναν τη βάρκα ανάμεσα σε πικρούς θάμνους και τοιμάστησαν να προχωρήσουν.

Τη στιγμή αυτή οι δώκετες τους είχαν χάσει π' όλη τους.

—Σταθήτε! είνε η Φλογερά Άσπίς στους συντρόφους της. Πρέπει να με περιμένετε για λίγες στιγμές εδώ.

—Πού θα π' άς, σύντροφε; ρώτησε ο Πέπες.

—Πρέπει να κατ' όλο τι γίνεται γύρω μας, πρώτος μ' άς έχουν στήσε καμιά ένέδρα.

—Η σκούσε της Φλογεράς Άσπίδος, είνε φρόνιο, είνε η Βουαρόξε. Πήγαινε, άδελφέ μου, θά σε περιμένουμε.

Ο Κομάγγη πήρε μερικούς συντρόφους του κι' άνεχώρησε.

Άπόλυτη γαλήνη έπυκατούσε γύρω στη ζούγκλα. Η ύποπτη και γεμάτη κινήσε σκούση των δασών...

Οι τρεις κινήσε περιμέναν την Φλογερά Άσπίδα κινήσε πίσω από πικρούς θάμνους, χωρίς να μιλούν, έχοντας τεταμένα τ' αυτιά τους στην έλάχιστο θόρυβο.

Άρκετά δευτερόλεπτα απόλυτης σκούσης έπέρασαν.

Άξαφνα ένας πυροβολισμός άντήχησε μέσα στο δάσος, πρ' ό τ' μέρος πού είχε κατευθυνθή η Φλογερά Άσπίς με τούς πολεμιστάς της.

Ο κινήσε άνησυχισαν.

Ο Βουαρόξε πρώτος τινάχησε όρσιος και φώναξε στους συντρόφους του: —Έμψός! Τρέξτε να βοηθήσουμε τ' σύντροφό μας. Φάνεται πως έπεσε σε κάποια ένέδρα Άπάχηδων.

Οι κινήσε δεν έδιστασαν ούτε στιγμή. Πεταχτηκαν επάνω, με τ' όπλα στο χέρι κι' έτρεξαν πρ' ό βάθος τ' όδασος. Προηγέτο ο Βουαρόξε πηδώντας τούς θάμνους σαν άγριεμένο λιοντάρι και φωνάζοντας με τη βροντερή φωνή του:

—Θάρρος, Κομάγγη!... Έρχάοιστε... Θάρρος!...

Σαφηνά, μέσα άπ' τ' χαμάλια και πίσω άπ' τούς κομινούς των δέντρων ένα πλήθος Ίνδων έπιεταχτηκε, σαν να τούς ξερνούσε η γη.

Ο Βουαρόξε βρέθηκε για μιά στιγμή περικαλλομένος άπ' τούς κάποιους αυτούς διαβόλους, μ' ό τ' δεν τ' έκαμε. Τους δύο πρώτους Έρμυροδέριους πού ώρμησαν εναντίον του, τούς άρταξε άπ' τ' λαμό και τούς έφριξε τόσο δυνατά μέσα στα σιδερένια χέρια του, ώστε τούς έπνιξε!...

"Ένας τρίτος Έρωθόδεμος πήρσε τότε έναντιόν του, με τό τεραστίου τον ύψαιμένο. Μά ο γίγας κληγγός δέν τόν άρπασε να πλησίση. Σήκωσε την καρματίνα του σαν ούταλο και του σύντροφε μ' ένα τρομερό χιούτμα τό κρανίο!

Συγχρόνως έβρόντησαν ή καρματίνας του Πέτε και του Γουαίφρο και δυό άκρια 'Ινδοί κλιόστησαν στο χόμα νερού.

Οι υπόλοιποι Έρωθόδεμοι έτοιμασαν εις φυγήν. Οι κληγγοί άρχισαν να τρέχουν ξοπίσω τους, κραυγάζοντας δυνατά για να ελθοποιήσουν τον Κομάγγη περί της παρουσίας των.

"Έτρεχαν έτσι άρεκά δευτερόλεπτα, ώσπου ξαναβρόντησαν πάμ κοντά στις όχθες του Κάκκινου Ποταμού. Εδωσαν τότε τον Κομάγγη να τρέχη προς τό μέρος τους.

"—Εδώ... έδώ, σύντροφε! του φώναζε ο Βουαροζέ.
"Ο Κομάγγης ήμωσ άντά να τρέξει κοντά τους, στάθηκε άξαφνα, σάν κάποιος κίνδυνος να τον άπειλούσε.

Οι κληγγοί στάθηκαν μ' αυτού κ' έτοιμασαν τις καρματίνας τους. Τη στιγμή αυτή, μέσα άπ' τους πυκνούφυλλους θάμνους φάνηκε ένας Έρωθόδεμος, ο άποιος ώμοιρε κατά του Κομάγγου με ταχύτητα άσπραστή.

"Ήταν ο Αιγαγγος, ο φίλος του Μαύρου Πουλιού. Κρατώντας στο χέρι του τον κεφαλοθραύστη του, έπέπεσε κατά της Φλογεράς Άκτίδος με λύσσα.

"Ο Κομάγγης άπάραγε τό χιούτμα του αντίπαλου του προτεινόμενος τό νεκροί του. "Ο κεφαλοθραύστης του Αιγαγγου έσπασε στα δυό. Μά αυτό δέν έκοιμε τον Έρωθόδεμο να δειλιάσει. "Ωμωρε κατά του Κομάγγου, ουμιάζοντας άγρια, πιάστησαν στα χέρια κ' άρχισαν να παλαίουν με λύσσα.

"Ο Βουαροζέ σήκωσε άμέσως τό δόλο του για να πυροβολήση κατά του Αιγαγγου, μά τό κατέβασε και πάλιν, γιατί ήπρησε κίνδυνος να χτυπήση τη Φλογερά Άκτίδα, έτσι καθώς οι δυό 'Ινδοί ήσαν σφαιροπασσμένοι στήθος με στήθος.

Μόνον άπό κοντά θά μπορούσαν οι κληγγοί να βοηθήσουν τό σύντροφό τους. Μά όσο να κάνουν τη σκέψη αυτή, οι δυό 'Ινδοί καταραζήσαν παλαίοντας μέσα στο ποτάμι.

—Κατάρα!... φώναζε ο Βουαροζέ.
"Ο Πέτες έτριξε τό δόντια του άπ' τό θυμό του.

Τό νερό έσκέπασε τους δυό 'Ινδούς.

Στό μέρος που είχαν πέσει και βυθιστή δέν φαινότανισαν τώρα παρά μερικέσ φυσαλίδες που άνέβαιναν άπ' τό βυθό.

—Θά πνιγούν κ' οι δυο! ειπε ο Πέτες.

Μά την ίδια στιγμή, τα σώματα των δυό 'Ινδών ξαναβράνκαν στην επιφάνεια. Έξακολουθούσαν την πάλη τους με λύσσα, με μανία. Ξαναβυθίστηκαν και σε λίγο ξαναβράνκαν στην επιφάνεια. "Η άγρία πάλη των εξακολουθούσε. Προσκαθούσαν να πνίξη ο ένας τον άλλον...

Τη στιγμή αυτή λέντε ως έξη 'Ινδοί ξεφύτρωσαν ξαφνικά στην όχθη του ποταμού και ρύχτηκαν στο νερό.
—Νά πάση ο διάβολος! φώναζε με λύσσα ο Βουαροζέ. Είνε πολεμιστάι του Αιγαγγου. Θά σκοτώσουν τό σύντροφό μας.

—Έμπρός τότε! ειπε ο Πέτες. "Ας τρέξουμε να τον βοηθήσουμε.

"Έβρασαν τρέχοντας κοντά στην όχθη κ' έτοιμαζαν τα δόλα τους, όταν εδωσαν άντίκρου τους ένα λεικό μ' ένα σταυθό στο χέρι να φωνάζη στους 'Ινδούς που είχαν ρυχτή στο νερό:

—Έκει!... έκει άριστερά. Κάμειτε γρήγορα!...
"Ο Διάξ! φώναζε ο Βουαροζέ.
"Ο Πέτρος Διάξ! φώναζε ο Πέτες.

"Ο Λεγκός πολεμιστής γύρισε και κίτταξε προς τό μέρος των κληγγών.
—Ποιάς με φωνάζει; ρώτησε.

Μά οι κληγγοί δέν πρόφτασαν να τρέξουν κοντά του και να του σπείρουν τό χέρι, γιατί την στιγμή αυτή συνέβη στο ποτάμι κάτι τό τρομερό.

"Ο Κομάγγης κ' ο Αιγαγγος είχαν βγη και πάλιν στην επιφάνεια. Αύτη τη φορά όμως ή Φλογερά Άκτίς φαινόταν σαν να ειχεν έξαντληθί άπ' την τρομερή πάλη.

"Αποβήκοντας άπό λύσσα ο Αιγαγγος, με τα μάτια πεταγμένα έξω άπ' τις κόγχες έτοιμαζόταν να πνίξη τον αντίπαλό του.

"Η έση του Κομάγγου κομμάτανε άπό μια τρέχα.
Μά τη στιγμή αυτή, τρεις άπ' τους 'Ινδούς του Διάξ έβρασαν κολλημέντας κλάι στους δυό αντίπαλους και πάλιν ο Αιγαγγος προφτάσει να προφυλαχτή, τράβηξαν τα μαχαίρια τους και τα βυθίσανε στο στήθος του.

"Ο Έρωθόδεμος άρπασε μια κληγγή κόνον, άρπασε τον αντίπαλό του, ένοιξε διάπλατα τα χέρια του και βυθίστηκε στο νερό σαν μολόβι.

Μά κ' ο Κομάγγης ειχε κλοπηνήσει.

Οι 'Ινδοί τον σήκωσαν στα χέρια τους και τον μετέφεραν στην όχθη. Έκει, πάνω άπ' τον λιπόθυμο 'Ινδό, συγκρατούμενος τώρα ύλοι.

Οι κληγγοί έσφιξαν με χαρά τό χέρι του γενναίου Διάξ και του διαγγήθηκαν με λίγα λόγια τας περιπετειάς των.

—Εύτυχώς πνίχτηκες εργαίως κοντά μας, ειπε ο Διάξ. Λίγο άκρια και δέν θά με ξαναβλάτατε.

—Πέσατε σε καμιά ένέδρα Έρωθόδεμων; ρώτησε ο Βουαροζέ.
—"Όχι, άλλα μου συνέβη ένα άπό τ' άταρόπτα που συμβαίνουν στα δάση αυτά. "Ήμωιν έντελώς μόνος και τραβούσα προς τη Λίμνη των Βονάσων, όταν βρόντησε μπρός σε μια τεραστία άρκουδα. Το θηρίο ήταν, φαίνεται, πεινασμένο και ρύχτηκε άπάνω μου με κακές διαθέσεις. Θά με κομματίαζε δε άν δέν πρόφτανα ν' άνέβω σ' ένα δέντρο, ώσπου άπειλούστηκε κ' έφυγε...

—Για νάρθη και να έπατήθη έναντιόν μας, συμπλήρωσε ο Βουαροζέ.
—Τι θέλετε να πηρε; Συναντήσατε και σεις αυτή τη διαβολοαρκούδα;

—Ναι. Είχαμε την άτυχία να τη βρούμε εμπρός μας ένω κατεβαίναμε τό ποτάμι.

—Και πώς την ξεφύγατε;
—Έκόναμε μαζί της ολόκληρη μάχη.

—Και την άναγκάσατε να φύγη;
—"Όχι δά. "Ήταν πολύ πεινασμένα. Έννοους να γεμιστή εις βάρους μας. Εύτυχώς την έξεκατέρωδε ο γενναίος Κομάγγης με μια γερή μαχαίρα στην καρδιά.

—Κι' ο Φάβιος Μεδίαντα που εινε; ρώτησε ο Πέτρος Διάξ.
"Ο Βουαροζέ άναστήναζε και διαγγήθηκε στον άνδρείο φονιά των 'Ινδών την αξιολογία του νεαρού συντρόφου τους.

—Και τώρα που βρισκείται; ρώτησε ο Διάξ. "Έχετε χάσει τά βρηχ του;

—"Όχι, εύτυχώς. "Ο Φάβιος είν' αξιόμιλος του "Ελ Μεσάρο και του γιου του, οι άποιοι σκοπεύουν να τον παραδώσουν στο Μαύρο Πουλί.

—Αυτό δέν πρέπει να γίνει.
—Αύτη εινε και ή δική μας γνώμη. Είμαστε άπορασμένοι να έλπει θερώσουμε τό σύντροφό μας, με κάθε θυσία.

—Τότε άς μη χανουμε τον καιρό μας. "Ας ξεκινησουμε άμέσως. Νά, ο γενναίος Κομάγγης συνέχετα!...

Πραγματικώς ή Φλογερά Άκτίς ειχε έπανατήσε τις αίσθησεις του. Σπρώχτηκε άπάνω, πνίξε τα μουδιασμένα μέλη του κ' έσφιξε μ' ένγνωμοσύνη τό χέρι του Διάξ, ο άποιος τον ειχε σώσει.

—Σ' έσωσαν οι πολεμιστάι σου, ειπε ο Πέτρος Διάξ. "Όταν ή άρκουδα έφυγε και κατέβηκε άπό τό δέντρο, στο άποίο ειχα άνέβει, τους βρήκα στο δρόμο μου και ξεκινησαμε μαζί για τη Λίμνη των Βονάσων. "Ο Θεός εύλόγησε να μάς φέρη κοντά σας, τη στιγμή άκριβώς που κινδυνεύατε.

—Αυτόσ ο άχρειός ο Αιγαγγος, τιμωρήθηκε άτως του άξιζε, ειπε ο Πέτες.

—Μένει άκρια τό Μαύρο Πουλί, ειπε ο Πέτρος Διάξ.
—Κι' οι άχρειοι περατά της 'Ερήμων! συμπλήρωσε ο Κομάγγης.

—Κι' όλο τό σκαλόλιθ των Άταρδων! φώναζε κ' ο Βουαροζέ. Μά ή στιγμή της εκδικήσεως πλησιάζει. Αύτη τη φορά θά πληρώσουν άσπυρά τις άνομιές τους.

—Αμην! μουκουόρισε ο Πέτες.
Στό μεταξύ αυό ή Φλογερά Άκτίς φρόντισε να ξαναβρίξουν οι πολεμιστάι του τη βάρκα τους στο ποτάμι.

—Είν' άδύνατο να χωρέσουμε όλοι στο καρυδοτσουφιό αυό, ειπε ο Βουαροζέ.

Πράγματι, ή βάρκα θά βούλιαζε άν έμπαιναν όλοι μέσα σ' αυή, γιατί με τό Διάξ και τους νέους Κομάγγης πολεμιστάς, ήσαν τώρα όλοι-όλοι δάδεκα.

—Δέν θά μπούμε όλοι στη βάρκα, ειπε ο Κομάγγης.
—'Αλλά πώς θά γίνει; ρώτησε ο Βουαροζέ.

—Τάσασαρε άπ' τους πολεμιστάς μου θά μάς ακολουθούη, βαδίζοντας στην όχθη της όχθης.

"Έτσι κ' έφυγε.

"Ήταν κ' έφυγε.

"Ήταν κ' έφυγε.

"Ήταν κ' έφυγε.

"Ήταν κ' έφυγε.

"Ήταν κ' έφυγε.

"Ήταν κ' έφυγε.

